

Vad hände sedan (Långes vintergille)

(Denna text beskriver vad som hände efter vintergillet jan 1118 i Berghem)

--

Dag 2

Thorild vaknade som vanligt först av alla i Berghem, långt innan gryningens första ljus syntes på himlen. Herr Isterbuk hade suttit eldvakt hela natten och med en tacksam suck lämnade han över eldandet för att få sig några timmars sömn. Thorild värmdes sig ett slag framför brasan innan hon började med att förbereda maten som skulle skickas med Sköldarna på deras färd. När himlen började ljusna hade Sköld förberett sin avfärd mot Tångvalla. Halvbjörn, Ingrid, Disa och Thorvald tackade för sig och lovade att göra sitt bästa för att hitta den eller de förrädare som verkade vara av Hunaländskt blod. Finn Blå, en av Långes hirdmän skickades också med. Man kunde ändå höra Halvbjörn muttra att det skulle ha varit Liv av Långe som följde med. När Halvbjörn frågat Get kvällen innan om det fanns en möjlighet till att Liv kunde följa dem så var Get helt oförstående till detta. Han tycktes tänka "Liv, vad ska hon göra om ni möter Härjedalingar? Slå dem med brödkaveln?". Så Halvbjörns önskan hade förbisetts av Get. "Liv sköter gillet, så är det och så blir det" skanderade Get.

Så småningom började resten av byn att röra på sig. Det låg en spänning i luften inför dagens jakt. Saga var inte helt nöjd att Torhild förbjudit henne att delta. Anledningen var säkert av omtanke, men det sved ändå bittert att inte få ge sig ut tillsammans med många andra på de spännande jakterna. Efter ett rejält mål mat så begav sig två jaktlag iväg. Ett för att jaga björn och ett annat för älg.

För de som valde att avstå från jakten blev det en lugn dag att vila öronen på. Allihop visste att det kunde behövas inför kvällen när det skulle komma att skrytas och skrävlas om vem som varit mest hjältemodig och tapper eller vem som hade haft mest otur.

De glada spelmännen syntes inte till på hela dagen. När de väl kom upp från sina fällar så var Fjodors ursäkt att han missat jakten den att han hade haft lite ont i en örsnibb och Astrid hade varit tvungen att ta hand om honom under dagen. När jaktlagen kom tillbaka med allt sitt byte som skulle tas omhand så försvann Fjodor och Astrid igen för att skriva nya kväden om hjältarna och minsann hade öronsnibben börjat värka igen.

Hjorts jaktlag som jagat björn var först tillbaka med gott byte men det var inte enbart björnkött de kom släpandes på utan även Chava som blev buren på en bår gjord av ett par pinnar och Hjorts mantel. Chava bars in i värdshuset och placerades på långbordet för översyn hur allvarlig skadan var. Saga, Solhild och Vendela var raskt framme för att se vad som kunde göras för att lindra hennes smärta. Chava gnydde att detta kändes som att det skulle kunna bli hennes död och att det enda hon begärde var en varm fäll för att invänta mörkret. Svål Sven som suttit bredvid reste sig med hjälp av sin krycka, lutade sig fram över Chava och viskade hest att han gärna erbjöd sin fäll, och att se över hennes skador var än på kroppen de fanns. Sven hade knappt uttalat orden när Chava vigt hoppade upp från bordet, skrikandes att det var minsann inget fel på henne. Om så vore, att det skulle bli en björnjakt till i detta nu så skulle hon med och dräpa ännu en björn, hellre än att ligga i en varm fäll.

Skymningen började falla och de flesta hjälptes åt att ta hand om köttet som jägarna kommit hem med. Det värmdes glödgat vin och bjöds på flera rätter som stått och puttrat hela dagen

över elden. Björn och älg skulle tillagas och ätas den sista dagen av gillet som var avsedd att bli den dagen som skulle gå till historien över hur mycket mat och dryck var man och kvinna kunde stoppa i sig utan att spricka.

Torhild, Liv av Långe och Saga kom springande in på värdshuset under kvällen och berättade att de sett den trebenta vargen stryka omkring vid avträdet. De hade sprungit ner till Langebro och hämtat spjuten att kasta efter vargen. Tyvärr hade vargen kommit undan och nu låg spjuten någonstans i skogen bakom dassen. Get gav kvinnorna några bannor över att de kastat bort spjuten i mörkret men tyckte ändå att det var gott att de också fått vara med om en jakt.

De flesta bröt upp tidigt denna andra kväll av gillet. Det hade varit en lång och händelserik dag för alla och de visste att den tredje dagen av gillet krävde att man var utsövd och vid gott mod.

Dag 3

Ett långt och utdraget vrål hördes från köket den tredje morgonen av gillet. Njal, Ragna och Knut kunde vittna om att det påminde om björnhonans rytande när hon upptäckt att idet var attackerat dagen innan. Detta var dock ingen björn utan herr Isterbuk som upptäckt att den finaste av björnstekar var försvunnen. Det råde inga tvivel om att det var den trebenta ulven som varit i farten och fått sig ett skrovsmål. Isterbuk var rasande. Han tänkte minsann inte låta den loppbitna ulven uppkommen av träck få gå ostraffad för detta. Kocken frågade om Sukka möjligtvis ville göra honom sällskap för att försöka hitta vargen och dräpa den på fläcken. Sukka som inte fått möjlighet att döda någon björn dagen innan såg sin chans till hjältedåd och frågade Ragna om det kunde gå för sig att följa med en liten stund för att se om det gick att rädda björnsteken. Ragna gav sitt medgivande mot löfte att det inte skulle ta allt för lång tid. Så Isterbuk och Sukka gav sig av.

I köket var det fullt av bestyr med att ta hand om allt kött. Ju längre dagen led desto mer stressade och oroliga blev Thorild, Liv och Tor. Saga kallades in för att hjälpa till och Sofia sprang fram och tillbaka för att passa upp både i köket och på Get och Hjort. När Svål Sven frågade Sofia hur det gick med maten så svarade hon bara med att nervöst skaka på huvudet. Detta kunde inte Sven tåla. Haltandes tog han sig ut till köket, satte sig efter att ha slängt några odiskade grytor på golvet och började med hög röst tala om vad som härnäst skulle göras. Thorild var på väg att tappa besinningen över Svens ryanden men Liv lyckades lugna ner henne och viskade "låt honom hållas".

Några timmar senare, samtidigt som maten bars in i värdshuset, raglade Isterbuk och Sukka in genom dörren, ordentligt berusade. De skrålade om vartannat hur de jagat den trebenta vargen över stock och sten, hur vargen lyckats överlista dem men att han nog säkert låg död i skogen efter all skada de tillfogat honom (om någon av en händelse skulle följa deras spår dagen efter så skulle de se att de slutade strax efter skogsbrynet, där resterna av en eldstad och en urdrucken tunna öl låg). Alla var eniga om att detta inte kunde gå förbi ostraffat men i det skick dessa båda ulvjägare nu var så var det bäst att skicka dem i säng och tilldela dem lämplig bestraffning när ruset gått ur dem. Till att börja med så skulle det bli herr Isterbuk och Suktas sak att diska upp allt efter gillet och skrubba värdshuset rent medan de som slitit i köket kunde få sig en skön sovmorgon.

Maten var förstås den godaste som någon hade ätit på länge. Jägarna hävdade givetvis att det var deras förtjänst att köttet fanns på bordet men den som tog åt sig störst ära var förstås Svål Sven. Det var efter att han kommit in i köket som det äntligen serverades riktig mat som smakade näst intill lika bra som maten på Frejas Barm hävdade han. Tack vare Fader Jacobi som pratade lugnande med Thorild bröts inte gillesfriden av det köttben Thorild sett ut till att drämma i huvudet på Sven.

För de flesta andra var den sista kvällen på gillet en munter tillställning. Lagman Faril hade dock inte mått så bra dessa dagar och det syntes om man tittade noga att han och Hella hade något otalt, eller var det snarare så att Faril kanske talat lite för mycket den första kvällen när han ifrågasatt Hellas nya position som herse? Även Tor såg ut att inte kunna fröjdas denna kväll. Han och Liv satt långt från varandra och flera hörde hur han otaliga gånger bad att få se vad Liv fått av Ragna. Vendela och Liv av Knaphövde hade ett långt samtal om likheterna mellan Sara av Ekehuvuds försvinnande och Livs faders död där två kopparmynt lämnats kvar på bägge platser. Reidun fick mycket sålt av sina varor. Ju mer öl som flödade in desto mer pengar flödade ut. Men Get köpte ingenting av detta onödiga kraf. Get hade däremot långa och djupa samtal med Vidar som de såg till att ingen annan hörde. Gjord och Liv såg ut att trivas och språkade mycket med varandra vilket säkert handlade om det stundande bröllopet som sades skulle vara i en hel vecka. Lyckliga var de som blev bjudna till denna fest som redan pratades om innan den ägt rum. Njal höll ett tal om fallna män och framförallt om Sven Torkelsson som offrat sitt liv för andra ätters skull i Härjedalen. Ödis, Knaphövde, Grane och Rind, alla hade de kvar folk som annars nu varit dräpta om det inte vore för denne man född och uppvuxen i Sumprakan.

Solhild höll varje dag sitt blot för de övriga i ätten men på den tredje gilleskvällen genomfördes ett större blot där även de andra fornsedarna slöt upp. Att även Knut nu stod med i denna samling kändes ovant för de flesta men ingen nämnde något oavsett om man trodde att detta var av egen fri vilja eller av tvång. Solhild pratade länge och väl med både Liv och Knut om vad det innebar att återigen bli fornsedare och vad som krävdes av dem.

Ja det skaldades och sjöngs, skröts och skålades näst intill att gryningen började skönjas. Fjodor och Astrid tog sig stora friheter i skaldandet och visade gärna upp sin docka Knut. Av någon konstig anledning kom dockan alltid fram när Knut var ute och pissade eller av andra anledningar inte befann sig i närheten. Njal hade lovat dem fristad i Ulvmosse om det någon gång skulle behövas men de ville inte förtreta Knut i onödan ändå på grund av vissa rykten som föregått Knut och nått spelmännens öron tidigare. De var rädda om både fingrar och tunga, kanske mer än andra eftersom det var så de förtjänade sin kost och logi (naturligtvis genom att sjunga och spela).

Länge skulle det talas om detta gille i Hunaland, om hur frikostigt det bjöds, att Njal gick utan vapen på kvällarna och hur den trebenta vargen stal den finaste björnsteken. Men den historien som skulle berättas mest är ändå den om hur Ädla grenslade (en) halv björn.

